

عنوان مقاله:

روش شناسی تفسیر القرآن العظیم و تفسیر بیان السعاده و مقایسه آن دو با هم

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات علوم قرآن، دوره 5، شماره 1 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

میلاد اسدی (نویسنده مسئول) - کارشناسی ارشد علوم قرآنی، استادیار معلم وزارت آموزش و پرورش، کرمانشاه، ایران

جمال فرزند وحی - استادیار، گروه الهیات دانشگاه رازی، کرمانشاه، ایران

خلاصه مقاله:

یکی از روش های تفسیر قرآن، روش عرفانی است. برخی مفسران متقدم و متاخر در آثار خود نشان داده اند که به این روش در تفسیر قرآن اهتمام ویژه دارند. مفسران در این گونه روش تفسیر قرآن تلاش دارند، از آیات قرآن، نکات و لطائف عرفانی برکشند. این مقاله با روشی توصیفی-تحلیلی و مطالعات کتابخانه ای به بیان روش شناسی دو تفسیر: تفسیر القرآن العظیم و بیان السعاده فی مقامات العباد و مقایسه آن دو باهم می پردازد. امام سهل بن عبدالله تستری (۲۰۰ - ۵۲۸۳ ه) یکی از مفسران متقدم در تفسیر خود به نام تفسیر القرآن العظیم از روش عرفانی در تفسیر آیات بهره گرفته است. وی قرآن را آیه به آیه تفسیر نکرده است، بلکه از آیات محدودی در هر سوره سخن می گوید. اما در مقابل، سلطان علیشاه گنابادی (۱۲۵۱ - ۱۳۲۷ ه) یکی دیگر از مفسران متاخر در تفسیر خود به نام بیان السعاده فی مقامات العباد از روش عرفانی در تفسیر آیات الهی بهره گرفته است. در این تالیف تمام سوره ها و آیات قرآن کریم تفسیر شده است. علاوه بر این، تاویلات تطبیقی آیات قرآن بر اصطلاحات و آموزه های صوفیانه در این تفسیر بسیار برجسته است و در میان تفاسیر عرفانی شیعه، پدیده ای نوظهور می باشد.

کلمات کلیدی:

روش تفسیری، تفسیر عرفانی، تفسیر القرآن العظیم، تفسیر بیان السعاده فی مقامات العباد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1876480>

